Den 27 januari 1941 gick Pennsylvania-sonen Perry Como in i studion tillsammans med storbandet Ted Weems & His Orchestra. Någon timme senare hade de förevigat Jack Erickson/Sano Marco-kompositionen "May I Never Love Again"; en djupblå och jazzig dissektion av vad som händer när man förlorar sig själv i kärleken. "Sweetheart, if you love me too/All I possess I surrender", croonade Perry i dess refräng.

Drygt två månader senare släpptes "May I Never Love Again« som B-sida till 78-varvs-singeln »It All Comes Back To Me Now" (Decca). Amerikas skivköparpublik föll väl kanske inte mangrant för denna artefakt, men den nådde ändå en respektabel tjugondeplats på topplistan.

– Sjung det som en vacker, ogiftig orm.

Stockholmsförorten Årsta, onsdagen den 16 februari, 2011. I en tegelklädd och nyligen renskrubbad teatersal sitter jag och förundras över hur de drygt trettio kvinnorna i barbershopkören Stockholm City Voices sakta men säkert gör "May I Never Love Again" till sin egen. Under ledning av vice-dirigenterna Viveka Boettge och Magdalena Hansols Thaysen skrattar de och kämpar de; stycke för stycke får den gamla melodin nytt liv. Rummet vibrerar av kärlek och professionalism.

– Sjung det lite slingrigt, så där, förklarar Viveka vidare.

Ord sagda, ord anammade. Individer blir en enhet. Samtliga medlemmar i Stockholm City Voices briserar gemensamt de sista raderna i "May I Never Love Again": "You’re the answer to my prayer/But if your love isn’t there/May I never never, no I’ll never love again".

Håret reser sig på mina armar.

Genren barbershop växte fram under sent 1800- och tidigt 1900-tal; dess rötter går att spåra till både afro-amerikansk kyrksång och de populära hitsen som strömmade ur Tin Pan Alley. Liksom de flesta andra konstyttringar låter den sig emellertid inte definieras med lätthet – allt från specifik harmonilära till godhjärtade attityder spelar in – men i dess grund och botten finner vi fyra stämmor som sjunger utan ackompanjemang. Så långt, så bekant.

Däremot, vad som skiljer barbershop från andra tonala uttryckssätt är de starka organisationerna som håller den om ryggen. Society of the Preservation and Encouragement of Barber Shop Quartet Singing in America var den första, den bildades i Tulsa år 1938 och hade som mål att rädda barbershopen från att glömmas bort. S.P.E.B.S.Q.S.A. riktade sig dock bara till män, men 1945 drog Oklahoma-bon Edna Mae Anderson igång Sweet Adelines; en intressegrupp för alla kvinnor som ville lära sig mer om samt utöva musikalisk harmoni. I dag har Sweet Adelines över 30 000 medlemmar och är sålunda den största opolitiska, ideella kvinnoorganisationen i världen.

– Vi är redo för vår första tävlande. Tävlande nummer ett, som representerar region 32, från Stockholm, Sverige, under ledning av Mo Field...

Ungefär tio minuters bilresa från Seattles centrum ligger KeyArena, en pyramidformad byggnad som sedan 1962 hyst allt från basketmatcher till roller derby. Mellan den 19 och 23 oktober förra året hölls där Sweet Adelines International’s 64th Annual Convention and Competition – som namnet antyder en tävling för all världens barbershoputövare anordnad av Sweet Adeline. Över 70 kvartetter och 43 körer deltog, bland dem Stockholm City Voices. Introducerade av Cammi MacKinlay – ordföranden för Sweet Adelines International – äntrade de scenen iklädda blå sjömanskostymer.

Dirigent Mo Field gav en kort honnör och snart befann de sig alla i en ljuvlig version av Frank Sinatras romantiska "The Sunshine of Your Smile". Ungefär femton energiska, koreograferade, innovativa men samtidigt traditionella, leende och synnerligen skönsjungna minuter senare gick de av till de mångtaliga åhörarnas vilda jubel. När alla röster räknats ihop visade det sig även att de slutat sjua i klassen International Chorus – en fantastisk placering.

Att Stockholm City Voices just nu befinner sig i toppskiktet av världens barbershopkörer går att härleda till just kanadensiskan Mo Field. När hon år 2003 anslöt sig hände någonting; hennes oerhörda kunnande och uppenbara kärlek till tonerna tog helt enkelt Stockholm City Voices till nästa nivå.

– Jag upptäckte barbershopen 1983, i Vancouver, berättar Mo. Jag sjöng i en musikal och en kväll efter ett rep var vi några musikaldeltagare som bestämde oss för att gå ut och äta pizza. Så vi gick till en pizzeria, slog oss ner vid ett bord och plötsligt var det fyra kvinnor i andra änden av lokalen som brast ut i fyrstämmig sång... och jag älskade vad jag hörde. Så jag gick fram till dem och presenterade mig och de lät mig sjunga med dem och jag gick med i deras kör nästa vecka.

Numera lär du alltså också ut barbershop. Hur kom du in på det?

– Jo, genom hela åttiotalet studerade jag musik och jag började också uppträda och spela in skivor; jag var en oberoende singer-songwriter. Men efter ett tag tröttnade jag på musikbranschen, så jag började sjunga barbershop igen. Och jag insåg att jag då hade anammat mycket kunskap att jag kunde hjälpa andra. Jag kan hjälpa till med allt från målsättning till uttal av ord.

"SJUNG DET SOM EN VACKER, OGIFTIG ORM."

Det här med tävlingarna – är de viktiga, eller är de mest en kul grej?

– Jag tycker de är viktiga. För att få fortsätta vara med i Sweet Adeline måste man tävla åtminstone var tredje år. Och genom tävlingsprocessen blir man bedömd och det ger en möjligheter att utvecklas. Barbershop är på så sätt lite av en sport; man måste träna väldigt hårt för att bli bra och det gör att hela konstformen blir bättre och bättre år för år.

Tillbaka i Årsta; klockan börjar närma sig 22:00, Stockholm City Voices rundar av. Besöker du stockholmcityvoices.se kan du där läsa följande under rubriken "Vår vision": "Vårt uppdrag är att väcka djupa känslor hos vår publik med en magnifik musikalisk upplevelse". Efter tre timmar i deras sällskap är mina sinnen så pass tagna att jag börjar yra om att gå med i en barbershopkör. Viveka ger mig några tips på ställen dit jag kan vända mig. Nynnande (falskt) på "May I Never Love Again" beger jag mig bort mot närmsta busshållplats.

Nästa år fyller Stockholm City Voices hela 34 år. Länge må de fortsätta.